

[Knud Lind]

Jeg forstår udmærket, at hr. Wilhjem ikke kom med ét eneste modargument, da jeg gjorde opmærksom på, at sagen om de 425 dages isolation var blevet afvist ved Menneskerettighedskommissionen. Men i øvrigt er det de halve sandheders paradis herinde i folketinget, for hr. Wilhjem glemte jo fuldstændigt at fortælle om, at hr. Wilhjem i England overværede et retsmøde, hvor det fremgik, at man havde en speciel regel dér, regel 43, hvorefter den indsatte – og i den sag, vi så, på dennes vegne også vedkommendes advokat – anmodede om at komme i isolation, men ikke et ord om skadelige virkninger.

Hr. Wilhjem glemte også at nævne, at episoden under fødselsdagsfesten skyldtes, at der var sket en hel del hærværk forinden.

(Kort bemærkning).

Wilhjem (VS):

Jeg ved ikke, om det skyldtes sprogforbistring, eller hvad der gjorde det, men vi andre, der deltog i de fængselsbesøg i London, fik alle sammen at vide, at man i England overhovedet ikke har begrebet isolation. Vi talte meget detaljeret om det. Og det viste sig, at man i England, selv om de har viktorianske fængsler, og selv om de bygningsmæssigt har lige så svært ved at gøre det, som man påberåber sig det herhjemme, var i stand til at klare isolationsproblemet på præcis den måde, VS har foreslået: ingen total isolation, men alene isolation fra bestemte andre medindsatte, og det gjorde man ved at dele, svarende til, at man opdelte f.eks. Vestre Fængsel eller Horsens, holdt hver afdeling for sig. Det var alt, hvad de kendte til isolation, og det er det, vi herhjemme kalder delvis isolation.

Til hr. Bjørn Elmquist: jeg har aldrig foresøgt at bilde nogen ind, at varetægtsfængsling sker uden om domstolene; hvorfor skal vi nu overhovedet have det sludder ind i debatten? Det er der ingen der nogen sinde har foregivet eller sagt. Vi siger, at det sker uden dom, altså uden en skyldig-kendelse, og det er vel det, der hedder en dom. Jeg tror, det er korrekt juridisk sprog at sige, at disse varetægtsfængslinger er kendelser og ikke er det, man forstår ved domme. Og de afsiges, som hr. Bjørn Elmquist udmærket udlagde det, meget ofte alene af anklagemyndigheden

og dommeren, uden at der er det, som hører med til en ordentlig retssags prøvelse, nemlig en forsvarer, der har lejlighed til at se materialet, og en gennemgang af det hele med vidner osv.; det kommer først senere. Derfor er det at fængsle folk uden dom. Selvfølgelig er der en kendelse, selvfølgelig kan politiet ikke gøre det alene; det er jo ikke den rene politistat – endnu da. De regler, vi har, er sådan og sådan, men jeg mener, det er i god overensstemmelse med ganske almindelig, jævn juridisk sprogbrug at sige, at det dér er fængsling uden dom, at det er fængsling ved nogle kendelser, der som regel alene beror på anklagemyndighedens påstande og dommens vurdering af disse påstande.

(Kort bemærkning).

Jimmy Stahr (S):

Det var kun vores uendelige finfølelse, der gjorde, at vi undlod at fortælle, at den pågældende, der blev dømt i England, var en korrupt politimand. Når han bad om at få brugt regel nr. 43 i den engelske straffelov, var det alene, fordi han var bange for at sidde sammen med de andre fanger, fordi han var politimand. Derfor giver de i England den mulighed, at han får lov til at sidde i en celle for sig selv. Lad os så lige slå fast, at ingen af os, der har været derovre, synes, at de engelske fængselsforhold på nogen måde er særlig eftertragtelseværdige.

(Kort bemærkning).

Knud Lind (FP):

Det er jo de halve sandheders paradis. Kort til hr. Jimmy Stahr: det reelle er, at rule fortythree, regel 43, var almindeligt brugt hos forsvarsadvokaterne, for at de indsatte kunne få en enecelle; sådan har jeg opfattet det derovre, og sådan har de også forklaret det. Derfor var det ikke bare, fordi det var en kollega – her var det altså – at de ville have regel 43 med ind. Det er rigtigt, at man i England har forsøgt at lave delvis isolation. Men de oplysninger, vi har fået via retsudvalget, talte om isolation. Samtidig må man også gøre sig klart, at man tog afslappet på selve spørgsmålet om isolation. Hr. Wilhjem taler om, at de indsatte var sammen med de andre, men det ved hr. Wilhjem udmærket ikke passede. Der var en halv time om efter-